

instruments, technologies, connection; on – time, place, instruments, technologies; at – time, place, direction: from – direction, movement, purpose, cause, reason, origin.

Бицко Н.І.

ДО ПИТАННЯ ЛЕКСИЧНОГО ПАРАЛЕЛІЗМУ

(на прикладі лексичних інгредієнтів праслов'янських та латинських форм)

Кафедра іноземних мов

Вищий державний навчальний заклад України

«Буковинський державний медичний університет»

У сучасних лексичних та етимологічних дослідженнях велику цікавість викликає питання виокремлення та аналіз праформ праслов'янської мови. Дослідники-лінгвісти виокремлюють значну кількість зазначених праформ, які базуються на цільнолексичних відповідниках («лексичних паралелях») із давньомакедонською, давньогрецькою, латинською та іншими прадавніми мовами. Отже, об'єктом нашого дослідження є лексичні інгредієнти пралатинської лексики у індоєвропейських мовах, які науковці розглядають як «особливе мовне явище». Актуальність теми дослідження зумовлена невідкладними завданнями, які сьогодні стоять перед лінгвістами щодо архаїчності мов, де провідне місце й далі продовжує посідати проблема аналізу «лексичних паралелей» як особливого мовного шару, в якому законсервовано релікти праслов'янської лексики та відбито ментальні мовні особливості у світопоглядах народів. Сьогодні це невідкладне завдання спільно намагаються розв'язати вчені-лінгвісти. Але треба зауважити, що дослідження щодо архаїчності однієї мови над іншою мають досить суперечливі аспекти. І це зрозуміло, адже не завжди легко розрізнити, що є загальним архаїзмом, а що – загальною інновацією. Незважаючи на значні успіхи в теоретико-методологічних підходах до цього проблемного питання, його вирішення ще потребує значних теоретичних розвідок і практичного дослідження.

Можливо припустити, що «лексичні паралелі» походять із загального стародавнього мовного стану, який був наслідком сумісного проживання наших пращурів – носіїв цих мов, які мешкали на суміжній загальній прабатьківщині. Визначальним аспектом виникнення праслов'янських «лексичних паралелей» вчені рахують тільки мовну інновацію, яку пов'язують із родинними зв'язками давніх індоєвропейських діалектів у латинській і слов'янській мовах. Латинська мова є однією з найдавніших мов світу. Порівняльно-історичний метод дослідження дозволив простежити мовні паралелі, існуючі між латинською мовою і рештою індоєвропейських мов. Їх спорідненість простежується при порівнянні деяких лексем, які належать до основного словникового фонду. Більш того, вищезазначені явища лексичного паралелізму зустрічаємо у певних терміносистемах. Наприклад у топонімії (назви міст) німецької мови: *Köln (Colonia), Regensburg (Reginacastra)* та ін. В англійській мові назви міст мають складову частину *-chester, -caster* або *-castle*, які походять від латинських лексем *castra* (військовий табір) або *castellum* (укріплення): *Manchester, Lancaster, Newcastle*. Деякі лексемні одиниці абсолютно тотожні з позицій фонетики, морфології та семантики як в латинській, так і в сучасній українській мові на рівні побутової лексики, а у більшому обсязі у науковій термінології будь-якої галузі науки. Вищезазначені лексичні інгредієнти латинського походження у індоєвропейських мовах можуть обґрунтувати думку щодо суміжності територій проживання носіїв мови та етнокультурних зв'язках раннього праслов'янського і пралатинського діалектів. Адже, у нашому сьогоденні латинська мова поряд з грецькою залишається базою для утворення міжнародної суспільно-політичної та наукової термінології.

Отже, лексичні паралелізи мов індоєвропейської групи діагностують становлення та еволюцію стародавніх мов у реальному просторі та часі.

Борисюк А.С.

СОЦІАЛЬНО-ПСИХОЛОГІЧНИЙ АНАЛІЗ ОСОБЛИВОСТЕЙ ВИНИКНЕННЯ ТА ПРОТІКАННЯ КРИЗИ ПРОФЕСІЙНОЇ ІДЕНТИЧНОСТІ

Кафедра психології та філософії

Вищий державний навчальний заклад України

«Буковинський державний медичний університет»

Поняття «професійна ідентичність» стосується тієї категорії особистостей, для яких провідною основою ідентифікації є професійна діяльність. Лише в суспільствах і в особистостях із провідною орієнтацією на професійну діяльність професійна ідентичність слугує основою і критерієм особистісного вибору в умовах кризи.

Становлення професійної ідентичності майбутнього фахівця залежить від низки суб'єктивних (внутрішньої роботи стосовно деталізації Я-концепції, що містить образ майбутньої професійної діяльності; уточнення життєвих цілей та усвідомлення сенсожиттєвих цінностей) та об'єктивних (традицій навчального закладу; існування соціальних стереотипів та норм стосовно тієї чи іншої професії; характеру вимог сучасного суспільства) факторів, які необхідно враховувати у процесі професійного навчання.

Будь-яка професійна криза – це криза ідентичності особистості, в якій об'єктивна необхідність у професійній переорієнтації вступає в конфлікт з суб'єктивною потребою у збереженні попередньої ідентичності. Кризою ідентичності називають процес, що утруднює особистісне і професійне самовизначення.

Досягнення ідентичності – це модель людей, які прийняли кризу і зобов'язали себе зробленим вибором, унаслідок чого вони самі вибирають роботу, прагнуть жити, дотримуючись сформованих для себе моральних